

ADRIAAN DE LELIE

beeldhouwer Ziesenis, Johannes, en de Zwitser P. Recco, door hem voorgesteld; als zij toegang wenschen tot de teekenschool van Felix vinden we den ons reeds bekenden naam Daiwaille, J. Dijkhoff Jr en C. Kruseman.

Het vaderland had in des schilders dagen niet veel aan eerbewijzen te vergeven. Pas onder het centraliseerend bewind der Franschen, met de instelling van het Instituut, welks vierde klasse aan de beeldende kunsten gewijd was,

kon zekeren uitverkorenen onder de kunstenaars ook officieele erkenning deelachtig worden. Onder hen, die de vierde klasse in haar eerste samenstelling uitmaken, zoekt men onzen kunstenaar dan ook niet vergeefs. „Meermalen in Kommissien geplaatst, onttrok hij zich dien arbeid niet, maar was steeds ijverig voor de belangen dezer Instelling”, zegt zijn levensbeschrijver in de verhandelingen van het lichaam.

Nog steeds werkzaam — tenminste twee zijner portretten zijn van 1820 gedateerd — werd hij in den loop van genoemd jaar overvallen door een ziekte, aan welker gevolgen hij na negen weken, op den 30en November, overleed. Een kunstenaar was heengegaan, door den tijdgenoot ruim geëerd en van wien het alleszins de moeite loont, na te gaan wat hij beteekent in het historisch verband, waarin wij hem kunnen zien.

Als genreschilder zeventiende-eeuwsche elementen verbindend met een blanke en losse schildering, die zeker achttiende-eeuwsch, maar minder zeker Hollandsch mag heeten, intrigueert hij ons met betrekking tot den oorsprong van zijn kunst. Wellicht is hier de beslissende factor zijn vorming in de Zuidelijke Nederlanden geweest, welker kunst uit die jaren ons echter nog bijna geheel onbekend is. Uit het relatief weinige, dat we van De Lelie's genre kennen, straalt ons een geest van vriendelijk optimisme tegen, die opnieuw achttiende-eeuwsch aandoet en waarin de tijd, gezien de onderwerpen,

*A. de Lelie, Musiceerend gezelschap.
Museum Willet-Holthuysen, Amsterdam*